

Arrest

nr. 332 725 van 11 september 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Jordaanse nationaliteit te bezitten en België te zijn binnengekomen op 3 juni 2023 in bezit van een Jordaanse paspoort en een Schengenvizum kort verblijf (type C), dient een verzoek om internationale bescherming in en wordt uitgenodigd voor een verhoor op 18 december 2024.

1.2. Op 15 maart 2024 wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (GE55LA0189612024) nadat verzoeker zich aanbiedt in het commissariaat en geen documenten had om zich te identificeren. Verzoeker wordt gehoord en verklaart dat hij een vriendin heeft in België.

1.3. Omdat verzoeker niet komt opdagen voor het gehoor in het kader van zijn beschermingsverzoek, wordt hij geacht hiervan afstand te hebben gedaan op 13 maart 2025,.

1.4. Verzoeker wordt op 13 maart 2025 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 3 september 2025 wordt een administratief rapport wegens illegaal verblijf opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (GE55LA0586452025) nadat de politiezone Gent verzoeker aantreft achter het stuur van een voertuig en vaststelt dat hij gesignaleerd staat. Verzoeker kan geen officiële documenten tonen, doch enkel foto's ervan. Verzoeker verklaart naar België te zijn gekomen om te trouwen. Hij geeft aan sedert 2022 in België te zijn en hier te willen blijven omdat hij hier een vrouw en kinderen heeft. Hij herhaalt in België zowel kinderen als een duurzame relatie te hebben en geeft aan geen gezondheidsproblemen te kennen.

1.6. Op 3 september 2025 wordt het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) alsook de beslissing waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). Dit zijn de bestreden beslissingen die ter kennis gebracht worden aan verzoeker op 4 september 2025.

De eerste bestreden beslissing, zijnde de bijlage 13septies, luidt als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ Gent op 03.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H. voornaam: Y. geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: / nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias: H., Y. A. S. °(...)1993 Jordanië; K, Y. °(...)1997 Syrië; Y., A. S. H. °(...)1993 Jordanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 13° *wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Op 30.08.2024 heeft de betrokkene een asielaanvraag ingediend. Hij is echter niet verschenen op het interview waarvoor hij werd uitgenodigd in het kader van zijn asielaanvraag. Daaruit wordt afgeleid dat betrokkene zijn asielaanvraag niet verder wenst te zetten en dat hij afstand van zijn asielaanvraag heeft gedaan. Er werd op 14.03.2025 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het

volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft. Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaagd hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkene kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkene's tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Verder geeft hij ook aan veel familie te hebben in België, maar ook in zijn herkomstland. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: H., Y. A. S. °(...)1993 Jordanië; K, Y. °(...)1997 Syrië; Y., A. S. H. °(...)1993 Jordanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolgggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terug kan naar zijn herkomstland omdat hij hier in België een vrouw en twee kinderen heeft. We stellen dus dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Jordanië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien moet opgemerkt worden dat betrokkene op 30.08.2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, maar niet kwam opdagen voor het interview. Betrokkene maakt een eventuele vrees op die manier niet geloofwaardig.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: H., Y. A. S. °(...)1993 Jordanië; K, Y. °(...)1997 Syrië; Y., A. S. H. °(...)1993 Jordanië

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggесprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Artikel 74/22, §1, al. 2, 4°: Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggесprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

2° Betrokkene heeft niet voldaan aan zijn medewerkingsplicht zoals voorzien in de artikelen 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene werd op 11.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggесprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)”

De tweede bestreden beslissing, zijnde de bijlage 13sexies, luidt als volgt:

“(…)”

INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ Gent op 03.09.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H. voornaam: Y. geboortedatum: (...)1993

geboorteplaats: / nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, alias: H., Y. A. S. °(...)1993 Jordanië; K., Y. °(...)1997 Syrië; Y., A. S. H. °(...)1993 Jordanië wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.09.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan; ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13.03.2025 dat hem betekend werd op 14.03.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft. Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren.

Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkene's kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkene's tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Verder geeft hij ook aan veel familie te hebben in België, maar ook in zijn herkomstland. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

Verzoeker wordt gehoord op 8 september 2025 in de Engelse taal. Hij verklaart gehuwd te zijn en twee kinderen te hebben en in België te willen blijven. Hij meent niet terug te kunnen keren naar Jordanië omdat zijn vader niet akkoord is met zijn huwelijk in België. Hij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben. Hij voegt op het einde nog toe dat hij gehuwd is, twee kinderen heeft en hen niet kan achterlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De beslissing tot vrijheidsberoving is overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. De vordering is onontvankelijk voor zover ze wordt ingediend tegen het inreisverbod (tweede bestreden beslissing). In zijn arrest van 18 oktober 2018 heeft het Grondwettelijk Hof duidelijk gesteld dat *"tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is"* (GwH, 18 oktober 2018, nr. 141/2018, nr. B.10).

De onderhavige vordering is derhalve niet-ontvankelijk in zoverre de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevraagd van de beslissing van 3 september 2025 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker voert onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 7, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt in essentie het niet eens te zijn met de vaststelling van verweerder dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven in België. Hij wijst erop dat uit het rijksregister blijkt dat hij sinds februari 2025 ingeschreven staat op hetzelfde adres als mevr. H. en hun twee kinderen, waardoor er al sprake is van een vermoeden van het bestaan van een gezinsleven. Bij het verzoekschrift voegt hij nog verschillende foto's waaruit volgens hem het gezinsleven blijkt.

Hij vervolgt dat verweerder, bij het nemen van het bevel, rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, zoals bepaald in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De motivering, dat hij een aanvraag kan indienen in zijn herkomstland en dat het gezinsleven ondertussen verdergezet kan worden via moderne communicatiemiddelen acht hij niet correct nu zijn partner lijdt aan MS waardoor zij vaak naar het ziekenhuis dient te gaan en op dat moment de zorg van de kinderen bij hem valt. Hij preciseert dat zijn partner niet beschikt over financiële middelen om te voorzien in opvang nu zij slechts een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt van de mutualiteit. Zijn gedwongen terugkeer zou volgens hem een negatieve impact hebben op zijn twee kinderen en op zijn partner. Hij voegt toe dat zijn partner het land niet kan verlaten omdat zij hier opgevolgd wordt door haar dokters.

Verder bekritiseert hij het inreisverbod waar enerzijds toegelicht wordt dat hij vanuit zijn land van herkomst via de gewone procedure een machtiging tot verblijf kan bekomen 'op relatief korte termijn', maar dat er anderzijds wel een inreisverbod opgelegd wordt voor drie jaar. Hij meent dat de bestreden beslissingen aldus niet evenredig zijn nu die tot gevolg hebben dat hij zijn familie drie jaar niet kan zien. Hij betwist nog dat er een risico op onderduiken bestaat nu hij zich steeds kenbaar gemaakt heeft bij de autoriteiten en ingeschreven staat bij zijn partner en kinderen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij een beschermingswaardig gezinsleven heeft in België met mevrouw H. en hun twee kindjes. Hij stelt al drie jaar een duurzame en liefdevolle relatie te onderhouden met zijn partner, dat hun twee zoontjes geboren werden op respectievelijk (...) 2024 en (...) 2025 en dat zij allen op hetzelfde adres wonen. Volgens hem zijn er wel degelijk genoeg elementen die aantonen dat er een gezinsleven bestaat; met name, het feit dat hij sinds februari ingeschreven staat op hetzelfde adres als mevr. H. en hun kinderen, hij van het gezinsleven verschillende foto's neerlegt en hij op 15 september een afspraak heeft bij de stad Gent om de jongste zoon te erkennen. Hij voegt hieraan toe dat hij dit al eerder wilde doen, maar dat hij gelegaliseerde documenten nodig had uit Jordanië die lang op zich hebben laten wachten. Hij stelt bereid te zijn om een DNA test af te leggen om te bewijzen dat de kinderen ook biologisch zijn kinderen zijn, maar stelt hiervan ook zeker te zijn. Voorts voert hij aan dat er veel verantwoordelijkheid op zijn schouders terecht komt door de ziekte van zijn partner. Zijn aanwezigheid is volgens hem noodzakelijk om het gezin draaiende te houden. Hij stelt dat ze in geen ander land een duurzame relatie kunnen hebben nu mevr. H. in België geboren en getogen is, zij lijdt aan MS en zij hier moet worden opgevolgd door haar dokters. De bestreden beslissingen zijn volgens hem manifest disproportioneel.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Verzoeker kent de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

3.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...) "

Verzoeker betwist noch weerlegt de pertinente vaststelling dat hij *"niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie"*, waardoor de gemachtigde van de minister in beginsel verplicht is om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker betwist evenmin dat hij het voorwerp is van beslissingen die een verblijfsweigering impliceren zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dus niet aan het bestreden bevel op dit punt behept is met een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek.

3.3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG, bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker betoogt in dit verband dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met hogere rechtsnormen, *in casu* met artikel 8 van het EVRM en het daarin vervatte recht op privé- en gezinsleven alsook met het belang van het kind, maar hij slaagt er niet in concrete elementen aan te reiken waarmee de gemachtigde van de minister geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

3.3.7.1. Verzoeker stelt dat hij een partner heeft in België met wie hij in het huwelijk wenst te treden, dat zij samen twee kinderen hebben, dat ze allen sedert februari ingeschreven staan op hetzelfde adres, dat hij de jongste zoon wenst te erkennen en hiervoor een afspraak heeft op 15 september 2025 bij de stad Gent en dat hij voor de kinderen zorg draagt nu hun mama, namelijk zijn partner, aan MS lijdt en hiervoor vaak naar het ziekenhuis moet en niet over voldoende financiële middelen beschikt.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezins- en privéleven het volgende overwogen:

"Betrokkene verklaart op 03.09.2025 aan de PZ Gent dat hij sinds 2022 in België is en dat hij naar België kwam om te trouwen. Hij verklaart dat hij hier wilt blijven omdat hij hier een vrouw en twee kinderen heeft. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gehuwd is met zijn partner, die legaal in België verblijft. Betrokkene duidt niet concreet welke elementen in het voorliggende geval specifiek wijzen op het duurzaam en voldoende hecht karakter van de relatie. Betrokkene blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat zijn feitelijke partnerrelatie als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Bovendien geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat de twee kinderen betreft moet opgemerkt worden dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene de biologische vader is van de kinderen of dat hij de kinderen erkend heeft. Zelfs als hij wel zou kunnen aantonen dat hij de biologische vader van het kind is, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. In dat geval zou betrokkene de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaagd hebben doortijdens zijn precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van zijn kinderen stappen heeft ondernomen om zijn verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar zijn land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene en hun kinderen kunnen tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatie middelen hun familiale banden onderhouden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkene's kinderen nog zeer jong zijn, de impact van deze tijdelijk scheiding van betrokkene voor de kinderen de minste impact zal hebben. Het gegeven dat betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, zijn partner en hun kinderen en hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkene's tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Verder geeft hij ook aan veel familie te hebben in België, maar ook in zijn herkomstland. Betreffende zijn in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk."

3.3.7.2. Hoewel er geen duidelijk bewijs voorligt van een daadwerkelijk gezinsleven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker met zijn vermeende partner en haar kinderen samenwoont sedert 10 februari 2025 (stuk 3, verzoekschrift) en dat verzoeker de intentie heeft om het jongste kindje te erkennen en hiervoor een afspraak gemaakt heeft op 15 september 2025. De vraag stelt zich of er, naast een eventuele intentie om een gezinsleven uit te bouwen, ook sprake is van het beschermingswaardig karakter ervan.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden geoordeeld dat de loutere samenwoning van verzoeker met zijn partner geen recht op verblijf verleent. Er ontstaat op basis van een bepaalde relatie tussen twee personen, die in een onregelmatige verblijfssituatie werd aangegaan, geen positieve verplichting om de betrokkenen toe te laten dit precaire gezinsleven verder uit te bouwen. Verzoeker weerlegt overigens de pertinente vaststelling niet dat het administratief dossier geen enkele indicatie bevat dat er daadwerkelijke stappen zouden zijn gezet om deze relatie te officialiseren, d.w.z. een wettelijke samenwoning of een huwelijk af te sluiten. Nochtans heeft hij reeds één jaar geleden, in het kader van zijn beschermingsverzoek, verklaard dat hij sedert 21 juni 2021 een relatie heeft met mevr. H.H., die verblijft in Gent en van Jordaanse origine is (AD, Verklaring DVZ, 16.10.2024, punt 16B). Hij zou haar leren kennen hebben via Facebook en besloten hebben om haar te vervoegen in België. Hij gaf aan dat het te vroeg is om in het huwelijk te treden gelet op het gebrek aan voldoende financiële middelen (*ibid.*, punt 17). Verder blijkt dat verzoeker reeds eerder bevolen werd om het grondgebied te verlaten en dat hij ook nadien geen stappen met het oog op het officialiseren van zijn relatie gezet heeft. Verzoeker kan dit stilzitten allerminst vergoelijken door bij het verzoekschrift aan te voeren dat hij en zijn partner in het huwelijk zullen treden en dat hij binnen enkele dagen zijn jongste kind zal erkennen. Voorts blijkt uit stuk 3 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift zelf bijbrengt dat zijn vermeende partner op (...) 2024 een kindje gekregen heeft, maar verklaart hij enkele maanden nadien, bij de DVZ, geen kinderen te hebben (*ibid.*, punt 18). Voorts ligt er tot op heden geen erkenning voor op basis waarvan de vaderschapsband kan worden afgeleid. De foto's bij het verzoekschrift (stuk 6) bieden geen zicht op de omstandigheden waarin ze werden genomen waardoor de aard van de relatie die tussen de personen bestaat die erop staat afgebeeld, niet kan worden nagegaan. Voorts zijn de foto's niet gedateerd en vormen ze evenmin een bewijs van een beschermingswaardig gezinsleven of van een vaderschapsband met de kinderen van zijn vermeende partner.

Waar hij erop wijst dat hij de zorg moet opnemen voor de kinderen van zijn partner omdat die zou lijden aan MS, blijkt dit evenmin uit de stukken die hij ter staving ervan neerlegt (stuk 7). De medische attesten van

mevr. H.H. tonen louter aan dat er een vermoeden was van neuritis optica, dat zij nooit eerder een MS opstoot heeft gehad en dat er na onderzoek besloten werd dat zij effectief neuritis optica heeft. Dat zij lijdt aan MS vindt geen steun in diezelfde attesten. Dat zij beperkte financiële middelen zou hebben, wat overigens niet wordt aangetoond, is niet relevant.

Dat de bestreden beslissing een negatieve impact zou hebben op de kinderen van zijn partner, wordt op geen enkele wijze geconcretiseerd. Er zijn geen indicaties dat de bestreden beslissing aldus zou ingaan tegen het belang van het kind, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

Verzoeker reikt dus geen elementen aan die door de gemachtigde van de minister niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht.

3.3.7.3. Waar verzoeker betoogt dat het onredelijk is om van hem en zijn partner te verwachten dat zij via moderne communicatiemiddelen contact zouden onderhouden, verliest hij uit het oog dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk een definitieve breuk in het gezinsleven hoeft te betekenen omdat het hem vrij staat om vanuit zijn herkomstland de nodige stappen te ondernemen zodat hij zijn partner eventueel opnieuw zou kunnen vervoegen in België. Verzoeker toont niet aan dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel disproportioneel zou zijn, gelet op het weinig duurzame karakter van het gezinsleven in België. Het inreisverbod waarmee het bestreden bevel gepaard gaat, is niet het voorwerp van onderhavige vordering.

3.3.8. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht of dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of een motiveringsgebrek of een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend vijftientwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

I. FLORIO